

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9839/2555

พนักงานอัยการคดีเยาวชน และครอบครัวจังหวัดสมุทรปราการ โจทก์ นายชาญชัย โกเมนจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26, พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 23, ป.วิ.อ. มาตรา 219 ตีร, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

พ.ร.บ.คุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (7) บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดบังคับ ชูเชิญ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬา หรือให้กระทำการใดเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก การที่จำเลยซึ่งทำงานเป็นผู้ดูแลและเก็บค่าบริการของร้านเกมชื่อ ร้านท็อปเกม ยินยอมให้ ว. อายุ 15 ปี และ ณ. อายุ 16 ปี ซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส เข้าเล่นเกมคอมพิวเตอร์ในร้านที่จำเลยดูแลในเวลา 2 นาฬิกาโดยเก็บเงิน 20 บาท ต่อการเล่น 3 ชั่วโมง แม้การเล่นคอมพิวเตอร์ถือเป็นการนันทนาการ ไม่ใช่กีฬาตามที่จำเลยฎีกา แต่ก็ถือได้ว่าเป็นการกระทำใดๆ อันมีลักษณะใกล้เคียงกันจึงต้องได้รับความคุ้มครองเช่นกัน การกระทำของจำเลยจึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางการค้าซึ่งในเวลาเช่นนั้นบุคคลทั้งสองต้องพักผ่อนหลับนอน เพื่อให้ได้รับการพัฒนาตามวัยอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของ ว. และ ณ. ตามมาตรา 26 (7)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26, 78 จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (7), 78 จำคุก 3 เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามี เหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 คงจำคุก 2 เดือน ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน จึงให้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นให้ลงโทษกักขังจำเลยไว้มีกำหนด 2 เดือน แทนโทษจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 23 จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นลงโทษกักขังจำเลยแทนโทษจำคุกและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน คดีจึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ตีร ประกอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและ วิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 6 ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่ใช้บังคับขณะยื่นฎีกา ที่จำเลยฎีกาว่าโจทก์นำสืบไม่ได้ว่า การที่นายวิทยาและนายณัฐสิทธิ์ซึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ เข้าเล่นเกมในเวลา 2 นาฬิกา ในร้านที่จำเลยดูแลก่อนและหลังเล่นเกมมีผลเป็นการขัดขวางการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กอย่างไร ขอให้ยกฟ้องหรือรอการลงโทษ เห็นว่า เป็นฎีกาที่โต้แย้งดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการกำหนดโทษของศาลอุทธรณ์ภาค 1 จึงเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติดังกล่าว จึงไม่รับวินิจฉัย ที่จำเลยฎีกาปัญหาข้อกฎหมายว่า วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 (7) เพื่อป้องกันมิให้บุคคลใดแสวงหาประโยชน์จากเด็ก การที่นายวิทยา และนายณัฐสิทธิ์ ทำงานในเวลากลางวัน นอน

เวลากลางวันและไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่มีความจำเป็นต้องตื่นนอนเข้าไปในโรงเรียน เมื่อเลิกงานแล้วยังไม่่วงนอนย่อมมีสิทธิจะเล่นอะไรเพื่อเป็นการผ่อนคลายก่อนกลับบ้าน การห้ามไม่ให้ร้านท๊อปเกมให้บริการแก่นายวิทยาและนายณัฐสิทธิ์เป็นการเลือกปฏิบัติต่อเด็กอันเป็นการละเมิดสิทธิเด็ก และการห้ามมิให้ร้านท๊อปเกมให้บริการเกมคอมพิวเตอร์แก่เด็กหลังเวลา 22.00 นาฬิกา จะต้องมีความหมายห้ามโดยเฉพาะนั้น ศาลฎีกาเห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 บัญญัติคุ้มครองเด็กมิให้ถูกระงับการกระทำทารุณกรรม เสี่ยงต่อการถูกระงับการกระทำทารุณกรรมหรือยุงส่งเสริมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือเสี่ยงต่อการกระทำผิดหรือใช้เด็กหรือแสวงหาประโยชน์จากเด็กโดยมิชอบ สำหรับมาตรา 26 (7) บัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดบังคับ ชู่เชิญ ใช้ ชักจูง ยุยง ส่งเสริมหรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ในทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็ก การที่จำเลยยินยอมให้นายวิทยาและนายณัฐสิทธิ์ขณะเกิดเหตุอายุ 15 ปี และ 16 ปี ตามลำดับทั้งไม่ปรากฏว่าบุคคลทั้งสองบรรลุนิติภาวะด้วยการสมรสเข้าเล่นเกมคอมพิวเตอร์ในร้านท๊อปเกมส์ที่จำเลยควบคุมดูแลในระหว่างเวลา 2 นาฬิกา ในวันเกิดเหตุ แม้การเล่นเกมคอมพิวเตอร์ซึ่งถือว่าเป็นนันทนาการไม่ใช่กีฬา แต่ก็ถือได้ว่าเป็นการกระทำใดๆ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันจึงต้องได้รับการคุ้มครองเช่นกัน การที่จำเลยยินยอมให้นายวิทยาและนายณัฐสิทธิ์เข้าเล่นเกมคอมพิวเตอร์ในเวลาวิกาลโดยมีค่าตอบแทนเป็นรายชั่วโมง จึงเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางการค้าซึ่งในเวลาเช่นนั้นบุคคลทั้งสองควรได้รับการพักผ่อนหลับนอนเพื่อได้รับการพัฒนาตามวัยการกระทำของจำเลยจึงมีลักษณะเป็นการแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของนายวิทยาและนายณัฐสิทธิ์จึงเป็นความผิดตาม มาตรา 26 (7) แล้วที่จำเลยฎีกาว่าไม่มีกฎหมายห้าม จึงเป็นการเลือกปฏิบัติและเป็นขัดต่อสิทธิและเสรีภาพของเด็กฟังไม่ขึ้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิจารณา ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย แต่อย่างไรก็ตามเห็นว่า ข้อหาที่จำเลยกระทำผิดไม่ร้ายแรงนัก ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยกระทำความผิดมาก่อนสมควรรอการลงโทษให้จำเลย แต่เห็นควรให้ปรับจำเลยอีกสถานหนึ่งและคุ้มครองความประพฤติจำเลย พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ลงโทษปรับจำเลย 5,000 บาท อีกสถานหนึ่ง ไม่เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขัง โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ให้จำเลยรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้ง มีกำหนด 1 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

วัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล · สมชาย พันธุมะโอภาส · พศัวัจน์ กนกนาก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9839/2555>